

μά φθάνει πάντα μιά στιγμή χειμώνα καλοκαίρι,
όπου υπνωτισζόμεθα ημέρα μεσημέρι,
και χάνομεν τού σώματος και τής ψυχής την οωμήν
κι' οδδὲ μικρὰν ἐκφέρομεν περὶ πατριδος γνώμην,
κι' οδδὲ μὰς μέλα, Περικλῆ, ἄν ἔδωσαν παράσημο
εἰς τὸν Δημήτριον, τὸν Κωστίη, τὸν Νζόνιο, τὸν Γεράσιμο,
ἢ ἄν ὁ Μεγαλόσταυρος και 'σὶον Νεδίμη ἐδόθη
ὅπως μ' αὐτὸ ἐκπληρωθοῦν οἱ πρό αἰώνων πόθοι,
ἢ ἄν και ἄλλος θὰ δοθῆ διὰ τὰς σχέσεις μόνον
και εἰς τὸν νέον πρεσβετην τῶν προσφιλῶν γειτόνων,

και οὔτω πῶς ν' ἀσφαλισθοῦν οἱ Μαραθωνομάχοι
και τὸ Κορδόνι μὰ χαρὰ μετὴν Τορκιὰ νὰ τὰχη.
Ναί, ἀδελφέ μου Περικλῆ, ἀπ' ἀδελφος καυκάλα,
φορῶσου με 'στους ὤμους σου και πάρε με καθάλλα,
διότι με παρέλυσεν τὸ καῖμα τοῦ ἡλίου
και εἶμαι ὁ παραλύτος ὁ τοῦ Ἐδωγγελοῦ.
'Εσὺ, ἄν θέλῃς, μίλα μου, δὲν σφαλὸ τὸ στόμα,
και ἀπορῶ 'στὴν πίστι μου πῶς σοῦ 'μιλῶ ἀκόμα
και πῶς μ' αὐτὰ τὰ σάλλα μου ἐγέμισεν τὸ φύλλο...
Π.—'Ὅρες λοιπόν, καληνῆραψε, τὸ τακτικό σου ξύλο.

Ὁ Θεοῦχος λαλῶν μὲ τόνον ἀηλιόν.

'Ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπίτι μου... τί 'ξερνική χαρὰ!...
ἔ! Γιάννη, τρέξε 'γρήγορα χωρίς ν' ἀγοκορηθῆς...
ὁ Βασιλεὺς... ὁ Βασιλεὺς... 'στὰ πόδια σου φτερό...
ὁ Βασιλεὺς... ὁ Βασιλεὺς... μὴ στέρης κι' ἀπορηθῆς.
'Ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπίτι μου... καταλαβαίνεις, Γιάννη...
ἦθε κι' αὐτὸς ἐπισκεψιν ἐπίσημον να κἀνη.

'Ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπίτι μου... μὴν κάθεσαι νωθρός...
τὴν σκούφια μου τὴν κόκκινη να κρύψῃς μάνι μάνι...
εἶναι ἀντάρτου σύμβολον εἰς σκούφος ἰουθρός
κι' ἐντύκωσιν διασάρεστον 'στὸν Βασίλεια κἀνει.
'Ὁ Βασιλεὺς... ὁ Βασιλεὺς... ἄς ξεσχιθῆ ὁ σκούφος,
να σκάσῃ ὁ Χαρίλαος, ὁ 'Αγγλος, ὁ ταρτούφος.

'Ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπίτι μου... καλῶς τον και καλῶς τον
τὸν κύριόν μου τὸν σεπτόν, τὸν κἀλλιστον, τὸν λῆστον.

'Ἰδοῦ, σὲ ὑποδέχεται κι' ὁ ἴσος ἐν τοῖς πρώτοις,
ὁποῦ πολέμων φοινῶν δὲν τὸν τρομάξουν γδοῦκοι...
τώρα τρώντι φαίνεσαι σωστὴ Μεγαλειότης
και ὄχι στὰν ἐπρεχες 'στὸ σπίτι τοῦ Τρικούπη.

'Ὁ Βασιλεὺς... ὁ Βασιλεὺς... καλῶς τον και καλῶς τον
τὸν κύριόν μου τὸν σεπτόν, τὸν κἀλλιστον, τὸν λῆστον.
Φιλοξενίαν κι' εἰς ἐμὲ προστρέχει να ζητήσῃ
κι' ἰθαυτέρως να μοῦ 'πῆ τὸ κἀνε μυετικό του...
ἀμέσως βάλε σίδερο 'στὴν πόρτα να κατήσῃ
γιὰ νάναυα καλοροζίκιος μετὸ ποδαρικό του.

'Ὁ Βασιλεὺς!... ὁ Βασιλεὺς!... τί ἐνδοξος ἡμέρα!...
ἔ! τώρα δὶαν τῶν ἐχθρῶν τους 'πῆρα τὸν ἀέρα...
'Απὸ θοιμάβων χορτασθεῖς και δόξης ἀπολαύσεις
ἐξήταξα τὰ ἔργα μου και οὕτως και ἀλλῶς,

κι' ὑπέγραφα μὲ πνευτὸν διορισμοῦ καὶ παύσεως,
ὁπίσταν τὸν ὑπασιστην κυτῶ του Βασιλέως.

Ὁ Βασιλεὺς!...ὁ Βασιλεὺς!...ὁ δόξα ἑαφινική!...
τοὺς τιμηματάρχους παρατῶ μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα,
καὶ ποτε τρέχω ἀπ' ἔδω καὶ ποῖε ἀπ' ἐκεῖ
κι' αἱ παραιαὶ μου βάρωνται μὲ παραορῆσαι χρώμα.
Ὁ Βασιλεὺς...ὁ Βασιλεὺς...ὁ ἀγαθὴ μεγάλα!...
μὲ τὸ Κορδόνι καὶ αὐτὸς τὰ ἔχει μὲ γέλα.

Ἐ! Γιάννη, τρέξε ἰγγίγορα, πλησίον σιμά μου...
ποῦ εἶναι τὸ σουργοτικὸ μου καὶ τὰ παρασημῶ μου;
Ἐ! ἄδουλο καὶ θεράποντες ὁ ἐκ τῶν ἀπορητῶν
τὴν Βασιλεῖα φέρετε ἄτον ὄριον τὸν τρίτον...
ὄγγιγορα, ὄγγιγορα τὸν Ἄνακτα ἑπάνω,
κι' εἰπέτε του πῶς ἔφαθα, εἰπέτε του πῶς φθάνω.

Ὁ σεβαστέ μου κύριε, Μεγαλειστάτε μου,
αὐτὴν σας τὴν ἐπίσκεψιν δὲν ἤλπιζα ποτέ μου.
Μιὰ κρυφὴ συγκίνησης τὸ στήθος μου ἔδωκε
καὶ μιὰ φωνὴ ἀόρατη ἐπέβλεψε ἄτ' αὐτὴ μου
πῶς εὐνοῖαν θὰ δεῖξετε καὶ ἰστὸ πτωχὴν Κορδόνι
κι' ἐπίσκεψιν θὰ κάμπετε κι' ἐμοῦ τὸ ἐπιτόμου.

Πῶς ἦταν τοῦτο τὸ καλὸ, Μεγαλειστάτε μου;
νὰ ἔλαθε στὸν οἶκον μου ἐπίσκεψη ποτέ μου;
Τὴν πρὸς Ἑμᾶς ἀγάπη μου κι' ἐκτίμησιν δὲν κρύπτω,
κατέπλευσαν οἱ βουχηθμοὶ τῆς ἀνταρσίας πλέον,
τῶρα κι' ἐγὼ τὸν τράχηλον ἐνώπιόν σας κύπτω,
κι' ἀν εἰσθε Σεῖς Γεωργίους, ἐγὼμαι Ναπολέων.

Μὲ σκοτῶν τῶρα κόκκινον δὲν ὄμωλ' ἄτ' οὐκ ἔλαθος,
δὲν εἶμαι Κρόμβελ ὅπως πρῖν, οὐδὲ σκληρὸς ὡς λίθος.
Τώρα μὲ βλέπουν μαλακὸν ὁ φίλοι πατριῶται,
οὐδ' ἐρεθίζω τὸν λαὸν μὲ γοεράς φωνάρας,
ἡ δὲ ψυχὴ μου ἔγινε, Γεωργιέ μου πρῶτε,
σάν τὴν καρδίᾳ τοῦ μαρουλιῦ καὶ σάν τῆς ἀγνιφάρας.

Περάσατε, παρακαλῶ, ἀπὸ τὸν ναυαπεί...
μὴ σᾶς φοβίζων πόλεμοι, οὐδὲ ἀνατροπαί.
Ἐλάτε, σᾶς παρακαλῶ, ἀμφοτέροι ὀμοῦ
πλεκτινάς νὰ χαλκεύσωμεν τοῦ Ἄγγιλον περισσίας,
ἀφοῦ κι' ἐκείνος ἔπλεκε μυριάς κατ' ἐμοῦ
ὅτε μετὰ τοῦ Σάλουβουρου καὶ ἄλλοτε μὲ Σᾶς.

Ἐλάτε τώρα, Βασιλεῦ, μαζί μὲ τὸ Κορδόνι...
ἡ τοῦ Τρικοῦστη εὖνοια τὸ Στέμμα κηλιδώνει.
Μὴν τρέφετε συμπάθειαν καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν μοιρογον,
ἀς ἀνοικθῇ ἄτον Θεοδορῆν ἡ τῆς Ἀλλῆς ἀγκάλη,
κι' ἀφήσθε τὸν Κάτωνα μὲ ψήφον τὸν πανούργον
καθὸς μαρῶν κάστανον εἰς μπουρῆζινον μαγκάλι.

Ὁ Βασιλεὺς ἄτ' οὐκ ἔλαθος... Ἐ! σεις, ἔχθοροι, λουφάξετε,
τὸν μόσχον δὲ τὸν σκευτὸν, θεράποντες μου, σφάξετε.
Θὰ σκάση ὁ Χαρίλαος...σχοινὶ ἄτον ἀλιθίον!...
ὁ κύριός μου ἔρχεται νὰ συμπαιλωθῇ...

ἀφοῦ τοσοῦτον πικρῶν μ' ἐπίστος πτηρίον
ἐννόηος Προσπουθῶντων πῶς ἔχει ἀλήθη.

Ὁ Βασιλεὺς ἄτ' οὐκ ἔλαθος... θὰ ψάλλω νικητήρια...
Ἰδοὺ ἐμπρὸς ἄτ' οὐκ ἔλαθος μου Βασιλικὴ καρότσα...
θαρεθὲ πῶς τὸν ἐτρομαζάν τὰ Κατηγορητήρια
καὶ τέλος ἐκατάλαβε πῶς μοῦ βαστῶν τὰ κότσα.
Ὁ σεβαστός μου κύριος τὴ θέλει νὰ τοῦ κῆμο;
εἰς ὅλα εἶμαι πρόθυμος εὐθέως νὰ τὸν συνδράμω.

Ὁ Βασιλεὺς, ὁ Βασιλεὺς ἄτον πρῶτον ἐν τοῖς ἴσοις...
τί κίμνετε; πολὺ καλῶ...εὐχαριστῶ...ἐπίστος.
Οὐδὲ στιγμὴν δὲν ἔλαυε δι' ἄλλα ἐρωτῶν,
κι' ἀφοῦ καμπελοῦς ἔφερε ἄτ' οὐκ ἔλαθος μου γύρους,
μ' ἐρώτησε μετὰ στοργῆς ἄν ἔχω πνευτὸν
κι' ἄν βγάω εἰς τὸν σβέκο μου ἀκόμη Καλογῆρου.

Μὲ τοῦτο τῆς εὖνοίας σας τὸ δεῖγμα τὸ μικρὸν
ἀμέσως ἔγινε καλὰ κι' ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.
Ὁ ἐρχομός σας, Βασιλεῦ, μ' ἐσηκασε ἀπάνω
μὲ δλῆχ μου τὴν δύναμιν, μὲ δλον μου τὸ σφρίγος,
καὶ γὰρ τὰ μ' ἐπισκέπτεσθε τὸν ἀρρωστὸ θὰ κῆνω
καὶ τεταρτίον πνευτὸ θὰ μὲ θεοῖζι ὄγιος.

Τρεῖς ὄρας εἰς τὸ σπῆτι μου ἐκάθισε σχεδὸν
συνομιλήσας πάμπολλα κι' ἀκούσας καὶ ἰδῶν.
Μὰ καὶ φιλοσοφονήματα μοῦ ἔλαυν οὐκ ὀλίγα
καὶ μ' ἐσοφίξε τὸ χέρι μου κι' ἄλλῶν δεῖν μ' ἐφέλιε,
ἐγὼ δὲ, κύπταντα πικρῶς, ὡς ἔξω τὸν ἐπῆγα
μ' ἐτῆγῶμαι εὐθὺς ἀβίαν, ὡς ἕκαστος ὀρεῖται.

Καὶ ἄλλῃς ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐστὴν ὁδὸν τοῦ Πολυκλείτου, τὴν τοσοῦτον καθαράν,
ἀριθμὸς εἰκοσιένα, εἰς τὴν νέαν Ἄγοράν,
τὸ γνωστὸν Καφφεκοπιτεῖον τοῦ Μαγνήσαλη θὰ βῶθηται.
ποῦ ἰστὸ εἶδος τὸ δικαίως ὡς τὸ πρῶτον θεωρεῖται.
Νύκτα μ' ἐμ' ἀλέθουν ὕλοι καὶ καρφὲ σοῦ κόβων πρῶτης
ποῦ λιγνέται μὲ τοῦτον κάθε ποῦρος καφφερότης.

Ὁ Χαράλαμπος Ἄννιος, ἐν λογογράφους πρῶτος,
χαίρων παντοῦ ὑπόληψιν κι' ἐκτίμησιν εἰκότας,
Βιβλιοθήκην τοῦ Λαοῦ Ἰστορικὴν θὰ βγάλη,
διότι ἐνδεῖα σπουδῆς τὸ ἀπαιτεῖ μεγάλη.
Μετὰ πολλῆς κομψότητος καὶ χάριτος πλουσίας
ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδεται κι' ἀτῆ κατὰ φυλλάδιον
ἀπὸ τὰ καταστήματα τῆς «Παλιγγενεσίας»,
ἐντρυφήμα παντὸς ἀσπυ καὶ ἱερὸν Παλλάδιον.
Ἐγκύπτεται εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ κόμοου, σαμπολίται,
ἀφοῦ πρὸς τέταρτον δραχμῆς τὸ τεῦχος θὰ πωλήται.

Στατιστικὴ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς κακομορίας Κρήτης,
ποῦ πρῶτ' εἰς ταύτην ὁ καθεὶς σπουδαίως νὰ προσβῆται...
Σταυράκης εἰς τὴν συνέγραψεν, ὁ ἐμπαθὴς πολίτης...
φύλλα εἰκοσιτέσσαρα... τιμὰται φράγκα ἔξη.

Ὁ Ρωμὸς γνωστὸν σᾶς κῆνω...πῶς ἄτ' οὐκ ἔλαθος μου ἀνέστη
ἄτ' οὐκ ἔλαθος μου ἀνέστη, —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ἑξοδοχίον Ἑυδῆ, —δῶ ἄτ' οὐκ ἔλαθος, τρεῖς ἄτ' οὐκ ἔλαθος,

μὲ Χημῖον, μὲ μὴ ἀνδρα, — μὲ μεγάλα οἰκοδομή,
καὶ μὴ χῆρα δίχως ἀνδρα, —ποτὰν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τυπογραφεῖον «Ἄστιας» τοῦ Προαστεῖου ὁρόμου. —τυπώνεται καὶ ὁ «Ρωμὸς» καλοκαίρηθεν ὁμοῦ.